

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 maja 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z dnia 29 marca 2019 roku, odmówił G. A. prawa do renty rodzinnej po zmarłym w dniu (...) synu J. A.. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawczyni nie przedstawiła dowodów, że zmarły przed śmiercią przyczyniał się do jej utrzymania, a nadto posiada ona swoje źródło dochodu - emeryturę. /decyzja z dnia 31 maja 2019 roku k. 22 akt ZUS/

Wnioskodawczyni reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika w dniu 15 lipca 2019 roku złożyła odwołanie od powyższej decyzji zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzuciła

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż zmarły syn wnioskodawczyni J. A. bezpośrednio przed śmiercią nie przyczyniał się do utrzymania G. A. w sytuacji gdy ww. bezpośrednio przed śmiercią przyczyniał się do utrzymania matki przez pomoc finansową, polegającą na ponoszeniu kosztów zakupu leków, leczenia w (...) przychodni (...), opłat za mieszkanie (czynsz, energia, abonament tv, internet, telefon komórkowy) oraz udostępnieniu swojego mieszkania do zamieszkania,

2. naruszenie art.71 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego niezastosowanie i odmówienie G. A. prawa do renty rodzinnej po zmarłym J. A., w sytuacji gdy:

- zostały spełnione wszystkie przesłanki wskazane w art.71 o emeryturach i rentach z FUS,

- dla spełnienia przesłanki przyczynienia się do utrzymania wystarczające jest wykazanie choćby częściowego pozostawania na utrzymaniu zmarłego; renta rodzinna po śmierci dziecka przysługuje rodzicom tylko wtedy, gdy sami nie mogli zapewnić sobie utrzymania i dziecko bezpośrednio przed śmiercią przyczyniało się do ich utrzymania; sytuacja taka może zachodzić mimo, że mają oni źródło dochodu.

Mając powyższe na uwadze skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji, poprzez przyznanie jej prawa do renty rodzinnej po zmarłym w dniu (...) synu J. A..

/odwołanie k. 3-5/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując dotychczasową argumentację. /odpowiedź na odwołanie k. 8/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

G. A. urodziła się (...), z zawodu jest tkaczem. Ma przyznane prawo do emerytury. Wysokość tego świadczenia od 1 marca 2009 r. wynosi 2070,70 zł brutto. Nie posiada żadnych oszczędności. /notatka k 21 akt ZUS, wniosek o rentę rodzinną k. 1-10 akt ZUS, zeznania wnioskodawczyni protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 00:36:35 -00:37:36w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 21 stycznia 2020 00:01:48-00:12:53/

Syn wnioskodawczyni J. A. urodził się w dniu (...), zmarł w dniu 3 lutego 2019 roku. Był aktywny zawodowo. W okresie od 15 grudnia 1997 r. do 3 lutego 2019 r. pracował w (...) Bank (...) S.A. w pełnym wymiarze czasu pracy, ostatnio na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży. odpis skrócony aktu urodzenia k.17 akt ZUS skrócony odpis aktu zgonu k. 16 akt ZUS, wniosek o rentę rodzinną k. 1 -10 akt ZUS, świadectwo pracy k. 8 akt ZUS/

Z tytułu zatrudnienia u wskazanego pracodawcy J. A. uzyskał wynagrodzenie w następującej wysokości:

- w 2015 roku – przychód który stanowił podstawę składek na ubezpieczenie społeczne – 100.860 zł i przychód, który nie stanowił podstawy wymiaru składek – 68.753,40 zł.,

- w 2016 roku – przychód który stanowił podstawę składek na ubezpieczenie społeczne 138.660, zł i przychód, który nie stanowił podstawy wymiaru składek 68.063,40 zł,

- w 2017 roku – przychód który stanowił podstawę składek na ubezpieczenie społeczne 119. 560 zł i przychód, który nie stanowił podstawy wymiaru składek 34.133,40 zł

- w 2018 roku – przychód który stanowił podstawę składek na ubezpieczenie społeczne 101.030 zł i przychód, który nie stanowił podstawy wymiaru składek 81 643,33 zł.

/zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 11-13 akt ZUS/

Do dnia śmierci J. A. pozostał kawalerem, mieszkał w P.. Miał tam dwa mieszkania kupione na kredyt. /skrócony odpis aktu zgonu k. 16 akt ZUS, zeznania wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 00;36:35 -00:37:36w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 21 stycznia 2020 00;01:48-00:12:53 zeznania świadka K. W. protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 r. 00;07:38 -00:18:07/

Odwołująca mieszka w mieszkaniu zmarłego syna w Ł. przy ul. (...), które nigdy nie było jej własnością. Jest w nim zameldowana. Tam od 15 lat. Pierwotnie mieszkała w innym mieszkaniu syna - na ul. (...). Pięć lat temu przeprowadziła się do mieszkania na ul. (...). Wnioskodawczynie przeprowadziła się do syna, ponieważ nie było jej stać na opłacanie czynszu w mieszkaniu w kamienicy przy ul. (...). /zeznania wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 00;36:35 -00:37:36w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 21 stycznia 2020 00;01:48-00:12:53, zeznania świadka K. W. protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 r. 00;07:38 -00:18:07/

J. A. przed śmiercią systematycznie odwiedzał swą matkę - co dwa tygodnie przyjeżdżał do niej w piątek, wyjeżdżał w niedzielę po obiedzie. /zeznania wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 00;36:35 -00:37:36w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 21 stycznia 2020 00;01:48-00:12:53 zeznania świadka K. W. protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 r. 00;07:38 -00:18:07 zeznania świadka S. O. protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 r. 00:18:07-00:25:18 zeznania świadka J. K. protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 r. 00:25:18- 00:32:55/

J. A. regulował matce wszystkie opłaty związane z utrzymaniem mieszkania płacił za czynsz kwotę 600 zł, energię elektryczną, wodę, telewizję kwotę 92 zł, wywóz śmieci, na ubezpieczenie na życie kwotę 43,90 zł , opłacał prywatne wizyty lekarskie, płacił za rehabilitację, robił zakupy. Koszt utrzymania mieszkania to ok 900 zł. miesięcznie. J. A. co dwa tygodnie zostawiał matce 100-200 zł na wydatki. Płacił za wszystko o co wnioskodawczynie poprosiła.

/wyciąg z konta syna wnioskodawczynie - k 53-55, zeznania wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 00;36:35 -00:37:36w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 21 stycznia 2020 00;01:48-00:12:53 zeznania świadka K. W. protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 r. 00;07:38 -00:18:07, zeznania świadka S. O. protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 r. 00:18:07-00:25:18 zeznania świadka J. K. protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 r. 00:25:18- 00:32:55/

J. A. zabierał także matkę i opłacał jej wakacje nad polskim morzem. /zeznania świadka K. W. protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 r. 00;07:38 -00:18:07/

Własną emeryturę wnioskodawczynie przeznaczała na zakup jedzenia, leków oraz ubrań.. Żyła z emerytury ale gros wydatków pokrywał jej syn. /zeznania wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 00;36:35 -00:37:36 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 21 stycznia 2020 00;01:48-00:12:53 zeznania świadka K. W. protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 r. 00;07:38 -00:18:07 zeznania świadka S. O. protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 r. 00:18:07-00:25:18, zeznania świadka J. K. protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 r. 00:25:18- 00:32:55/

Córka wnioskodawczyni K. W. nie przyczyniała się do utrzymania swojej matki, nie mieszkała z nią, ma własną rodzinę. /zeznania świadka K. W. protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 r. 00:07:38 -00:18:07 zeznania świadka S. O. protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 r. 00:18:07-00:25:18/

Obecnie wnioskodawczyni utrzymuje się z emerytury i polisy zmarłego syna. Z polisy tej utrzymuje 3 mieszkania - jedno w Ł., w którym mieszka i dwa w P. zakupione na kredyt. /zeznania świadka K. W. protokół z rozprawy z dnia 9 czerwca 2020 r. 00:07:38 -00:18:07/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów w postaci dokumentów - akt rentowych ZUS oraz w oparciu o zeznania wnioskodawczyni i przesłuchanych w procesie świadków. Sąd dał wiarę powyższym zeznaniom, z których wprost wynika, iż zmarły syn wnioskodawczyni przed śmiercią pomagał jej i pokrywał gros wydatków.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 67 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2020r. poz. 53) dalej ustawa emerytalna, do renty rodzinnej uprawnieni są następujący członkowie rodziny spełniający warunki określone w art. 68-71:

- 1) dzieci własne, dzieci drugiego małżonka oraz dzieci przysposobione;
- 2) przyjęte na wychowanie i utrzymanie przed osiągnięciem pełnoletności wnuki, rodzeństwo i inne dzieci, z wyłączeniem dzieci przyjętych na wychowanie i utrzymanie w ramach rodziny zastępczej lub rodzinnego domu dziecka;
- 3) małżonek (wdowa i wdowiec);
- 4) rodzice.

Zgodnie natomiast z brzmieniem z art. 71 cytowanej ustawy rodzice mają prawo do renty rodzinnej, jeżeli:

- 1) ubezpieczony (emeryt lub rencista) bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do ich utrzymania;
- 2) spełniają odpowiednio warunki określone dla wdowy i wdowca w art. 70 ust 1 i 2 i 2 oraz, co do wieku, również w art. 70 ust. 5.

W niniejszej sprawie kwestia sporna sprowadza się jedynie do ustalenia, czy J. A. bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do utrzymania matki, w rozumieniu przepisu art. 71 pkt 1 ustawy emerytalnej.

Na wstępie należy wskazać, że użyte w przepisie art. 71 pkt 1 ustawy emerytalnej pojęcie "przyczyniania się do utrzymania" wielokrotnie było przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, co doprowadziło do utworzenia jednolitego i utrwalonego już obecnie sposobu rozumienia tego zwrotu.

Zgodnie z tym poglądem, wyrażonym wprost między innymi w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2011 r., II UK 65/11 (M. P.Pr (...) -162), renta rodzinna po śmierci dziecka przysługuje rodzicom tylko wtedy, gdy sami nie mogli sobie zapewnić utrzymania i dziecko bezpośrednio przed śmiercią przyczyniało się do ich utrzymania.

Podobnie Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 20 lutego 2013 r., III AUa 1187/12 (LEX nr 1283094) wskazał, że pojęcie przyczyniania się z art. 71 ustawy emerytalnej odnosi się do utrzymania rodziców. Przyczynianie się do utrzymania rodziców nie wynika ze zwiększenia dochodu rodziców, lecz z partycypowania w kosztach ich utrzymania, którego nie mogą sobie sami zapewnić. Przyczynianie się do utrzymania rodziców nie może być ujmowane jako wszelka pomoc rzeczowa lub finansowa udzielana przez dziecko rodzicom, gdyż czym innym jest wykazanie choćby

częściowego pozostawiania na utrzymaniu zmarłego i czym innym pomoc finansowa udzielana rodzicom. Ta ostatnia jest zakresowo szersza niż choćby częściowe przyczynianie się do ich utrzymania. Chodzi bowiem o to, że nie każda pomoc finansowa dziecka stanowiąc będzie przyczynianie się do utrzymania rodziców. Przyczynianie się do utrzymania nie może być zatem rozumiane jako "dodanie, przysporzenie" rodzicom środków finansowych lub rzeczowych i przez to określenie ich statusu materialnego, w sytuacji gdy mają zapewnione utrzymanie z własnych dochodów.

Analogicznie Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 20 kwietnia 2016 r., III AUa 1156/15 (LEX nr 2063781) stwierdził, że dla spełnienia przesłanki "przyczyniania się do utrzymania" wystarczające jest wykazanie choćby częściowego pozostawiania na utrzymaniu zmarłego. Renta rodzinna po śmierci dziecka przysługuje rodzicom tylko wtedy, gdy sami nie mogli sobie zapewnić utrzymania i dziecko bezpośrednio przed śmiercią przyczyniało się do ich utrzymania. Renta rodzinna dla rodziców nie może wynikać z samej dysproporcji i większych dochodów dziecka niż dochody rodziców. "Przyczynianie się do utrzymania rodziców" nie może być też rozumiane tylko jako poprawa standardu życia rodziców. Sytuacja taka może zachodzić, mimo że mają oni swoje utrzymanie.

Również Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 27 września 2016 r., III AUa 878/15 (LEX nr 2137059) wskazał, że wykładania celowościowa i logiczna sformułowania "przyczyniał się do ich utrzymania" nakazuje przyjąć, że w art. 71 pkt 1 ustawy emerytalnej chodzi o sytuację, w której emeryt lub rencista, realizując swój obowiązek alimentacyjny poprzez pomoc finansową świadczoną na rzecz swoich rodziców, podnosił ich status materialny, a jego śmierć doprowadziła do pogorszenia się tego statusu. Niemniej jednak podkreślić przy tym należy, że podstawowym warunkiem nabycia prawa do każdej renty rodzinnej jest przede wszystkim tzw. "utrata żywiciela", którego śmierć - bez ustalenia prawa do renty - groziłaby członkowi rodziny, "utrzymywanemu" przez tego głównego żywiciela (do dnia jego śmierci), utratą podstawowych źródeł utrzymania i niedostatkiem, tj. brakiem niezbędnych środków na zaspokojenie jego podstawowych potrzeb życiowych, które zaspokaja renta rodzinna z ubezpieczenia społecznego zmarłego żywiciela. Wymagane ustawowo przyczynianie się przed śmiercią do utrzymywania rodziców nie stanowi przesłanki i nie uzasadnia nabycia prawa do renty rodzinnej po zmarłym dziecku na podstawie art. 71 ustawy emerytalnej, jeżeli nie polegało na obiektywnej konieczności utrzymywania rodziców przez ubezpieczonego zstępnego, gdy rodzice dysponowali i dysponują środkami niezbędnymi do samodzielnego utrzymania się i zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. W żadnym razie przyczynianie się do utrzymania rodziców przejawiające się jedynie w polepszeniu ich statusu materialnego, który w zakresie możliwości zaspokojenia niezbędnych, ale zwykłych potrzeb życiowych gwarantowały im własne źródła lub zasoby materialne, nie uzasadnia przyznania rodzicom prawa do renty rodzinnej po zmarłym ubezpieczonym dziecku. Renta rodzinna nie służy zatem do utrzymania ponadprzeciętnego standardu życia, opartego na udzielanej przez dzieci pomocy materialnej rodzicom, jeżeli dysponują oni własnymi źródłami lub zasobami materialnymi pokrywających ich podstawowe, ale przeciętne potrzeby życiowe. Konkretnie rzecz ujmując, jeżeli rodzice zmarłego ubezpieczonego dziecka mogą zapewnić sobie niezbędne samoutrzymanie się z własnych źródeł lub dochodów bez ryzyka niedostatku w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych, to nie przysługuje im prawo do renty rodzinnej po zmarłym dziecku, ponieważ w takiej sytuacji śmierć ubezpieczonego zstępnego nie pozbawia rodziców własnych środków niezbędnych do zaspokojenia ich podstawowych potrzeb życiowych. Innymi słowy przyczynianie się ubezpieczonego zstępnego do utrzymania rodziców uzasadnia nabycie przez nich prawa do renty rodzinnej po zmarłym ubezpieczonym dziecku na podstawie art. 71 pkt 1 u.e.r.f.u.s. tylko wtedy, gdy polegało na spełnieniu, także dobrowolnym, obowiązku alimentacyjnego wobec rodziców pozostających w niedostatku.

Także w świetle najnowszego orzecznictwa (por. wyrok SN z dnia 18 października 2018, wydany w sprawie III UK 159/17, publ. L.) - użyte w art. 71 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pojęcie „przyczynianie się do utrzymania” rodziców nie może być rozumiane tylko jako poprawa standardu życia rodziców. Sytuacja taka (polepszenie ich poziomu życia) może mieć miejsce także wtedy, gdy mają oni swoje źródło utrzymania zaspokajające ich potrzeby. Samo finansowe wsparcie rodziców przez ich dzieci nie może być traktowane w każdej sytuacji - czyli bez względu na sytuację rodziców - jako wystarczająca podstawa do przyznania renty rodzinnej rodzicom po śmierci dziecka. Skoro występuje kategoria „utrzymania”, która warunkuje prawo do renty rodzinnej dla rodziców, w tym znaczeniu, że renta przysługuje tylko wtedy, gdy nie mogą oni samodzielnie się utrzymać, to renta rodzinna nie przysługuje tym rodzicom, którzy mają zapewnione swoje

utrzymanie. Utrzymanie nie obejmuje wszelkich wydatków rodziców, gdyż dotyczy jedzenia, mieszkania, ubrania, opłat, opieki medycznej. Zapewnienie utrzymania oznacza więc nie tyle pomoc finansową (choćby i regularną), ile dostarczanie środków niezbędnych do zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że zmarły J. A. stale, systematycznie i dobrowolnie wspierał finansowo matkę, udostępniając jej własne mieszkanie, opłacając koszty jego utrzymania, robiąc jej zakupy, finansując koszty prywatnego leczenia i rehabilitacji, a nadto wczasów.

Jednakże - jak wynika z materiału sprawy - wnioskodawczyni dysponuje własnym źródłem utrzymania (emeryturą w wysokości 2070,70 zł brutto).

W toku postępowania sądowego nie wykazała zaś, iż po śmierci syna J. A. znalazła się w niedostatku. Nie jest przy tym właściwe porównywanie jedynie wysokości uzyskiwanego przez nią świadczenia z dochodami zmarłego syna. Samo takie porównanie, choć wypada korzystnie dla wnioskodawczyni, nie przesądza o „przyczynianiu się do utrzymania” w rozumieniu art. 71 pkt 1 ustawy emerytalnej.

Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że opłacanie przez J. A. należności związanych z utrzymaniem mieszkania, będącego jego własnością, jego udostępnianie matce, finansowanie przez niego prywatnego leczenia i rehabilitacji skarżącej, a także finansowanie zakupów spożywczych i wczasów można traktować co najwyżej jako pomoc.

W toku postępowania sądowego wnioskodawczyni nie wykazała bowiem w żaden sposób faktu ani wysokości niezbędnych podstawowych kosztów jej utrzymania, leczenia czy innych, których nie byłaby w stanie ponieść sama. Materiał dowodowy nie wskazuje więc na partycypowanie zmarłego w kosztach utrzymania wnioskodawczyni w związku z ryzykiem niedostatku, w którym ewentualnie miałyby się znaleźć. Z samego zaś oświadczenia, że przed śmiercią przyczynił się do jej utrzymania, nie może wynikać materialna podstawa przyznania renty rodzinnej.

Pomoc w bieżących wydatkach to nie to samo, co przyczynianie się do utrzymania w rozumieniu przepisu art. 71 pkt 1 ustawy emerytalnej, warunkujące nabycie prawa do renty rodzinnej. Tymczasem, jak wynika z powoływanego już orzecznictwa, pojęcie „przyczynianie się do utrzymania” zawarte w art. 71 pkt 1 ustawy emerytalnej odnosi się do zapewnienia środków do życia w podstawowym zakresie i nie obejmuje wszystkich wydatków rodziców. Nie oznacza zwiększenia ich dochodów, lecz wynika z partycypowania w kosztach ich utrzymania, którego sami nie mogą sobie zapewnić. Nie może być rozumiane jako „dodanie”, „przysporzenie” środków finansowych lub rzeczowych i przez to podniesienie statusu materialnego rodziców, w sytuacji, gdy mają zapewnione utrzymanie z własnych środków.

Renta rodzinna jest świadczeniem ubezpieczeniowym o charakterze majątkowym i alimentacyjnym. Jej celem jest zapewnienie ustawowo określonej grupie podmiotów kompensaty środków utraconych wskutek śmierci zobowiązanego do alimentacji. Renta rodzinna dla rodziców nie jest świadczeniem powszechnym. Po śmierci dziecka przysługuje tylko wtedy, gdy sami nie mogli sobie zapewnić utrzymania i dziecko bezpośrednio przed śmiercią przyczyniało się do ich utrzymania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2011 r., II UK 65/11).

Wymagane ustawowo przyczynianie się do utrzymania rodziców nie stanowi przesłanki i nie uzasadnia nabycia prawa do renty rodzinnej po dziecku, jeżeli nie polega na obiektywnej konieczności utrzymywania rodziców przez ubezpieczonego. Konieczne jest co najmniej „częściowe pozostawanie na utrzymaniu” dziecka, gdy rodzic nie posiada niezbędnych środków na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych. Nie każda pomoc będzie traktowana jako przyczynianie się do utrzymania w rozumieniu art. 71 pkt 1 ustawy emerytalnej, albowiem dorosłe dzieci mają obowiązek pomocy w utrzymaniu rodziców. „Przyczynianie się do utrzymania” zachodzi tylko wtedy, gdy realizowane jest wobec pozostawionych w niedostatku rodziców. Podniesienie statusu materialnego, polepszenie standardów życia, nie może być traktowane jako zapewnienie niezbędnych środków zaspokajających podstawowe potrzeby funkcjonalne uprawnionych..

Przepis art. 6 k.c. zawiera ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu i określa reguły dowodzenia, nie stanowi natomiast samodzielnej podstawy rozstrzygnięcia, gdyż tę tworzy przepis prawa materialnego, który także konkretyzuje rozkład ciężaru dowodu. Ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym z reguły spoczywa na powodzie. Zasadniczo powinien on dowieść wystąpienia faktów tworzących jego prawo podmiotowe będące źródłem roszczeń oraz faktów uzasadniających jego odpowiedź na zarzuty pozwanego, natomiast pozwany dowodzi faktów uzasadniających jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda - fakty tamujące oraz niweczące. Reguły rozkładu ciężaru dowodu mają charakter gwarancyjny, wskazując stronę, która poniesie negatywne konsekwencje nieudowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie./Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 maja 2018 r. I ACa 1386/17, LEX nr 2533679/

Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodzenia co do tych okoliczności na niej spoczywał, sąd zaś powinien wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów./ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 lutego 2018 r. I AGa 28/18, LEX nr 2488784/

Postępowanie z zakresu ubezpieczeń społecznych jest postępowaniem cywilnym i obowiązują w nim wszystkie reguły procesowe również te dotyczące rozkładu ciężaru dowodu oraz terminów do składania wszelkich wniosków dowodowych. Art. 6 k.c. ustanawia bowiem podstawową regułę dowodową, zgodnie z którą ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Reguła ta pozostaje w ścisłym związku z przepisami k.p.c. o dowodach. /Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 stycznia 2018 r. III AUa 424/17 ,LEX nr 2493583/

Regułą jest, że inicjatywa dowodowa należy do stron i sąd nie jest uprawniony do wyłączenia ich w tym zakresie, albowiem w przeciwnym razie przyjąłby rolę ich pełnomocnika. W konsekwencji zasady wyrażonej w art. 6 k.c. dokonanie ustaleń zgodnie z podniesionymi przez stronę twierdzeniami uzależnione jest od naprowadzenia dowodów na objęte nimi okoliczności faktyczne, bądź zaistnienia sytuacji przewidzianej w dyspozycjach przepisów art. 229-231 k.p.c., pozwalającej na uznanie tych twierdzeń za przyznane lub wynikające z domniemań faktycznych. Twierdzenie strony nie stanowi natomiast dowodu i przy braku dodatkowych warunków przewidzianych we wskazanych przepisach, nie może stanowić podstawy ustaleń. /Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 listopada 2017 r. ,I ACa 471/17,LEX nr 2490088/.

Wnioskodawczyni reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, nie wykazała, że gdyby nie przyczynianie się syna do jej utrzymania mimo osiągnięcia dochodu z tytułu emerytury pozostawałaby w niedostatku. Tym samym nie wykazała, że spełniła wszystkie ustawowe przesłanki warunkujące nabycie prawa do renty rodzinnej po zmarłym synu J. A..

Wobec powyższego uznać należy, że całokształt zgromadzonego w sprawie materiału nie pozwala na przyjęcie, aby J. A. przyczyniał się do utrzymania matki w rozumieniu przepisu art. 71 pkt 1 ustawy emerytalnej.

Dlatego też Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

J.L.